

D ō v o d y :

Dovolací žádosti nelze upříti oprávnění v tom, že podepsal-li dovolatel spornou směnku, adresovanou na Potravní družstvo pro S. a okolí in dorso s výslovným dodatkem »jako člen představenstva«, pak ji nepodepsal osobně za sebe. To plyne již z objektivního výkladu tohoto dodatku (srov. rozh. Sb. n. s. č. 10724 a 11079). Z prohlášení z 15. září 1931 nemůže však žalující strana pro své stanovisko již z toho důvodu těžiti, že i toto podepsal dovolatel s týmž dodatkem.

Je-li však tomu tak, není žaloba, opírající se jediné o tento podpis dovolatelův na směnce, proti jeho osobě důvodná. Tím, že napadený rozsudek na základě uvedeného podpisu odsoudil žalovaného osobně k placení, porušil materiální právo, takže již proto muselo býti dovolací žádosti vyhověno, aniž bylo třeba zabývati se jejími dalšími výtkami.

Čís. 15384.

Jak se má zachovati soud pozůstalostní, jestliže mezi přihlášeným dědicem a pozůstalými, kteří se k pozůstalosti nepřihlásili, je sporné, zda nějaké jmění patří do pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 11. září 1936, R I 416/36.)

K pozůstalosti po Anně Š-ové se přihlásil Ladislav Š., syn zemřelé, který prohlásil, že do pozůstalosti patří také vkladní knížka peněžního ústavu. Dcera zůstavitelčina Božena V-ová a Josef V., jako otcovský opatrovník nezl. Zdenky V-ové, prohlásili za pozůstalost Františka Š-a, že na pozůstalost tu nároků nečiní, ježto tu není jmění. Přihláška Ladislava Š-a byla na soud přijata. Otcovský opatrovník nezl. Zdenky V-ové navrhl, aby projednání pozůstalosti po Anně Š-ové schváleno nebylo, ježto co do uvedené vkladní knížky byla již pozůstalost po Františku Š-ovi projednána a knížka ta do této pozůstalosti pojata a dle projednání připadla nezl. Zdence V-ové, takže by ohledně této knížky byla pozůstalost dvakrát projednána. P r v ý s o u d napadeným usnesením návrh zamítl. R e k u r s n í s o u d odkázal navrhovatele na pořad práva. D ů v o d y: Ježto přihlášený dědic po Anně Š-ové tvrdil, že vkladní knížka patří do pozůstalosti Anny Š-ové, právem ji pozůstalostní soudce po případě soudní komisař při jednání dne 2. července 1935 zařadil do jmění pozůstalosti. Ladislav Š. potvrdil sice s Boženou V-ovou, že po Anně Š-ové nezůstalo jmění a že vkladní knížka tato byla vlastnictvím Františka Š-a, manžela zůstavitelčina, jehož pozůstalost se projednávala, později pak vlastnictvím Ladislava Š-a. Toto svoje prohlášení však opravil a trval na tom, že knížka patří do pozůstalosti po Anně Š-ové. Z toho je patrné, že otázka, do čí pozůstalosti vkladní knížka patří, jest mezi dědicem přihlásivším se k pozůstalosti po Anně Š-ové a mezi dědici po Františku Š-ovi sporná a nemůže proto pozůstalostní soudce řešiti tuto otázku v nesporném řízení. Není na závadu,

že pozůstalost po Františku Š-ovi byla již projednána a opatrovnický v příčině nezl. Zdenky V-ové schválena, neboť jde o zjištění vlastnictví této vkladní knížky u toho neb onoho z obou zůstavitelů a odevzdání pozůstalosti nepřekáží tomu, aby přezkoumán byl důvod dědického práva, tím méně překáží přezkoumání skutečného stavu pozůstalosti cestou spornou, ježto nemůže býti dědici odevzdána věc cizí. Prvý soudce nepoukázal výslovně ani dle jména zúčastněné strany na pořad práva a stalo se tak tudíž rekursním soudem, a to tak, že nebyla přidělena žádnému z účastníků úloha zahájit spor. Dokud spornou cestou nebude zjištěn bezpečný podklad pro to, do které pozůstalosti sporná knížka patří, nelze rozhodovati o návrhu, aby projednání pozůstalosti po Anně Š-ové nebylo schváleno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

K pozůstalosti po Anně Š-ové se přihlásil jedině Ladislav Š., a to ze zákona bezvýminečně, a podal místopřísežné seznání jmění, do něhož pojal i zmíněnou vkladní knížku. Správně bylo tohoto místopřísežného seznání jmění podle § 114 nesp. pat. použito za základ projednání a odevzdání pozůstalosti, a nebylo věcí pozůstalostního soudu, aby zkoumal jeho správnost, — protože jest mezi Ladislavem Š., který se k pozůstalosti za dědice přihlásil, a ostatními pozůstalými, kteří tak neučinili, sporné, zdali zmíněná vkladní knížka patří do pozůstalosti či nikoliv, a by odkazoval je na pořad práva, určoval úlohu žalobce a stanovil lhůtu pro podání žaloby a následky jejího nepodání v ní a odložil proto rozhodnutí o schválení projednání pozůstalosti. Jen tehdy, když k téže pozůstalosti jest podáno několik dědických přihlášek, které si vzájemně odporují, má soud pozůstalostní podle § 125 nesp. pat. sice všecky přijmouti, ale má po slyšení stran rozhodnouti, která má proti druhé vystoupiti jako žalobkyně, a určití přiměřenou lhůtu, v které žaloba má býti podána, jinak že se pozůstalost projedná nehledíc na dědické nároky odkázané na pořad práva. O takový případ však zde nejde.

Čís. 15385.

Exekuce na vinkulovanou vkladní knížku.

Exekuční soud nemůže naříditi peněžnímu ústavu jako poddlužníkovi, by vyplatil vymáhajícímu věřiteli vklady nehledíc k vinkulaci.

(Rozh. ze dne 11. září 1936, R I 951/36.)

P r v ý s o u d povoliv vymáhajícímu věřiteli exekuci na movité věci a zabavením pohledávek uložil poddlužnici bance, aby z vkladní knížky vybrala bez ohledu na vázanost heslem částku 2.163 Kč 60 h a vydala